

Dům pro myšku Elišku

Vojtěch Otčenášek

Projdi se mnou
nejznámější
stavby

DŮM PRO MYŠKU ELIŠKU

EDIKA
2016

Obsah

Kapitola 1	Začátek myší cesty	4
Kapitola 2	Kamenné kruhy	8
Kapitola 3	Zlatá socha	12
Kapitola 4	Podivné trojúhelníky	16
Kapitola 5	Barevná místnost	21
Kapitola 6	Kouzelná zahrada	26
Kapitola 7	Stavba od cukráře	31
Kapitola 8	Myší bojovník	35
Kapitola 9	Tajemný čtverec	40
Kapitola 10	Země vycházejícího slunce	45
Kapitola 11	Ostrovní město	50
Kapitola 12	Nečekaná zastávka	54
Kapitola 13	Starý vrch	58
Kapitola 14	Člověk-jaguár	62
Kapitola 15	Zelený stůl	67
Kapitola 16	Cestovatelka	71
Kapitola 17	Skalnatý dům	76
Kapitola 18	Hliněný ježek	80
Kapitola 19	Přechod pouště	84
Kapitola 20	Kapitán pirátů	88
Kapitola 21	Překvapení v aréně	93
Kapitola 22	Zámek pro princeznu?	98
Kapitola 23	Muž mezi anděly	102
Kapitola 24	Konec myší cesty	107

Začátek myší cesty

Na louce pokryté vzrostlou trávou a lučním kvítím se nacházela myší díra. Dnes už je dávno zasypaná, ale kdysi tam žila početná rodinka, a to po dlouhé věky. Jak je to možné? Důvodem bylo rodinné tajemství, které myšky střežily jako poklad.

Do jejich díry totiž prorůstala tajemná rostlina. Její kořeny čněly z vyhrabaných tunelů. Byly plné mízy, která myškám neuvěřitelně prodlužovala život. Neměly tedy ani potřebu najíst se či napít. A pokud ano, tak čistě pro chuť a potěšení.

Nejen dospělé myšky tuto šťávu popíjely, tak jako lidé pijí dobré víno. I malí myší potomci byli od dětství zvyklí pít tento lahodný nektar, stejně jako malé děti sají mateřské mléko. Co by lidé dali za nalezení této rostliny!

Tato myší rodinka byla zázračně zdravá a její členové vynikali odolností a rychlostí. Rostlina je sice neučinila nesmrtelnými, ale prodloužila jim život. Mohly by tak cestovat i v čase, kdyby ovšem chtěly a nevadilo jim putovat pěšmo.

Takové výhody si však myší rodinka příliš necenila. Děni ve světě je nezajímalo, třebaže byl svět ještě mladý a člověk se na Zemi objevil teprve nedávno.

Myšky se zajímaly jen o starosti všedního dne a nechaly si svůj dlouhý život protékat mezi prsty. Každý den jen sháněly potravu či přemýšlely, jak si lépe vystlat postýlky z trávy. Kromě toho hrabaly stále více tunelů, aby jejich samozvané panství bylo větší a větší. Měly se vzájemně velmi rády. Maminka s tatínkem byli pyšní na své myší

potomky a každému měřili stejnou měrou. Mezi jejich dětmi nebyl nikdo, koho by přepadaly cestovatelské touhy a kdo by se chtěl na více než den vzdálit z útulné díry. Až na jednu výjimku!

Byla jí myška Eliška. Ta byla již od malička velmi zvědavá a každému se vždy chlubila, kam až se dostala při svých toulkách a co vše viděla. Dokázala být venku dlouhé hodiny, což jí rodiče

JESKYNĚ

často vytýkali. Svým sourozencům šla na nervy svou upovídaností a její rodiče jí sice trpělivě naslouchali, ale v duchu kroutili hlavami. „Kam to s tou holkou povede?“ říkali si. „Místo, aby pomáhala se stavbou tunelů pro nové členy rodiny, kteří jistě přibudou, povídá nám tady fantastické příběhy. Kdoví, zda pravdivé?“

Je pravda, že myška Eliška tu a tam své vyprávění příkrášlila, aby mu dodala na zajímavosti, ale neviděla v tom nic špatného. Svět okolo ji inspiroval, tak proč by si nemohla fantazírovat a občas přehánět?

Jednoho dne však její život nabral nečekaný obrat. Prohodila neopatrně před tatínkem, že je v jejich myší díře hrozná nuda. Že je to jen prachobyčejné podzemí a že v jiném, krásnějším obydlí by bylo jistě mnohem více zábavy.

To tatínka rozzlobilo. Řekl, že by tedy Eliška měla jít do světa, když o něm tolik básní, a zjistit, zda není lepší žít v bezpečné útulné díře než v divokém nepředvídatelném světě. Schválně, zda se jí v jiném obydlí bude více líbit!

„Pak nás můžeš pozvat na návštěvu!“ ušklíbl se tatínek.

Eliščina maminka se sice snažila svého muže přesvědčit, že Eliška se věkem jistě změní, že ji cestovatelské choutky přejdou. Otec však trval na svém. Kategoricky prohlásil, že se Eliška nemá vracet, dokud se jí nezasteskne po rodině.

Mamince ukápla slzička, že dcerušku neuvidí bůhví jak dlouho.

Eliška se s ní rozloučila, kývla na tatínka a na bratry a sestry. Pak se vydala na cestu. Měla přitom divný pocit. Teď bude ve světě odkázána sama na sebe. Měla z toho radost, ale i obavy. Byla zvyklá na jisté pohodlí a bezpečí.

Nicméně myšlenka na nadcházející dobrodružství rozehнала její chmury. Jistě si ve světě nějak poradí. A pak na ni tatínek a maminka budou pyšní. Určitě dokáže najít lepší obydlí, než je jejich díra! Pak pozve celou myší rodinku na návštěvu a pohostí je.

Věděla, že blízko jejich louky se nacházejí skály a v nich jeskyně. Třeba by to pro ni mohl být ten správný domov. Vydala se tedy na cestu a po myším způsobu si pohvizdovala do rytmu chůze. Byla zvědavá, co na místě najde.

Když přišla ke skalám, první, co upoutalo její pozornost, byl větší otvor ve stěně. Vstoupila tedy dovnitř. Okamžitě ji ovanul chlad jeskyně. Z kamenných útvarů trčících ze stropu dopadaly na zem kapky vody. Byla zde zima a tma. Myšce Elišce se nezdál tento prostor vhodný k obývání.

Všimla si však zvláště postavených kamenů, které ležely na zemi blízko ní. Byly postavené do kruhu, a když na jeden z nich položila tlapku, příjemně hřál. Nevěděla, proč kameny hřejí a proč tady vůbec jsou. „Ale třeba je to nějaký přírodní úkaz,“ pomyslela si.

Když si poblíž těchto kamenů ustele postýlku z trav, nebude to tak nepříjemný domov. A vyzdobit si tu jeskyni, třeba lučním kvítím, jistě přidá obydlí na kráse a nebude se stydět pozvat myší rodinku na návštěvu.

Chudák myška Eliška netušila, že tato jeskyně už obyvatele má. A nejen jednoho. Žili zde pravěcí lidé. Lovci zvěře a sběrači plodin.

Kamenný kruh byl ohništěm, kde si tito naši předkové opékali maso a v noci se hráli při ohni. Však taky netrvalo dlouho a myška Eliška zaslechla z venku jejich hlasy. Nikdy lidi na vlastní oči neviděla, trochu se jich bála, proto se schovala blízko vchodu do jeskyně. Pokud by jí hrozilo nebezpečí, díky své nevšední rychlosti může snadno utéct. Ale zvědavost jí nedala, aby si tyto tvory alespoň neprohlédla.

Do jeskyně vešlo několik postav. Měly kolem pasu kůže a některé z nich držely cosi jako kamenné palice. „Tak tohle jsou tedy lidé, o kterých jsem slyšela vyprávět,“ pomyslela si.

Ve skupině byli muži i ženy. Muži si mezi sebou bujaře povídali a ženy chovaly v náručí malé děti. Venku před jeskyní stály jakési saně a na nich ležely hroudy syrového masa určeného k opékání. Jeden z mužů je začal přinášet k ohništi a jedna žena počala kusy masa napichovat na rožeň a pomalu opékat.

Náhle myška zaslechla z venku hlasité funění. Dva lovci vstoupili do jeskyně a na ramenou nesli obrovský bílý předmět. Elišce připadal jako dlouhý a těžký zub, ale musel by patřit obrovitánské myši! Byl to kel a patřil předchůdci dnešního slona, mamutovi. Mamut byl veliký a chlupatý. Pravěcí lidé jej lovili, aby měli dostatek jídla. Nejen z jeho kostí si vyráběli užitečné nástroje.

Obyvatelé jeskyně se posadili kolem ohniště a bylo vidět, že se pečinky nemohou dočkat. Přikládali dřevo do ohně a celý prostor se počal plnit vůní. Z ústí jeskyně vycházel kouř.

Myšku Elišku však štípal do očí. Začala kašlat a ani maso jí příliš nevonělo. Navíc se pravěcí lidé rozhovořili tak hlasitě, že si neuměla představit, jak se mohou navzájem slyšet. Čím více se stávali bujarými a veselými, tím častěji vzduchem létaly ohlodané kosti. Jedna z nich málem Elišku trefila.

„Tak tady si určitě obydlí nezařídím,“ rozhodla se Eliška. „Tolik zápachu a hluku je na jednu myšku příliš.“ Rychle vyklouzla ven z jeskyně. Nikdo si jí ani nevšiml.

„Snad nejsou všichni lidé takoví,“ pomyslela si, „ale mezi těmito si život neumím představit. Teplo z ohniště za to nestojí. Třeba jsou jinde lidé umírněnější a mají i lepší příbytky než díry ve skále.“ Vydala se tedy na další cestu. Uvidí, kam ji zavede.

Eliška nevěděla, že tito na první pohled hrubiáni, naši předkové, umí být citliví a tvůrčí. Důkazem toho jsou malby zvířat a někdy i lidí vytvořené na stěnách jeskyní. Dnes tyto malby obdivujeme, protože nám ukazují počátky naší kultury.

Svět se v průběhu času mění, ale projevy lidské tvůrčí činnosti byly, jsou a budou věčné. To vše měla myška Eliška poznat během své pouti – jako svědek vývoje světa.

Kamenné kruhy

Myška Eliška stála na břehu moře. Foukal studený vítr a vlny divoce narážely do útesů. Křik racků spolu s vlnobitím myšku uklidňoval a probouzel v ní chuť na nové zážitky.

Nikdy předtím moře na vlastní oči nespátřila a nechápala, jak může být někde tolik vody. Ta nezměrná dálka ji lákala, byla zvědavá, zda se tam někde nenalézá země, kde by se mohla usadit. Když bude cesta příliš nudná nebo nic nenajde, vždy se může vrátit.

Díky zázračné rostlině měla neuvěřitelnou výdrž, a kdyby na to přišlo, byla schopná plavat kolem celé zeměkoule. To by byla ale obrovsky dlouhá cesta a v takovém případě potřebovala mít jistotu, že něco objeví. Ale trpělivost nepatřila právě k jejím přednostem. Kamkoliv tedy vyrazí, neví, co najde.

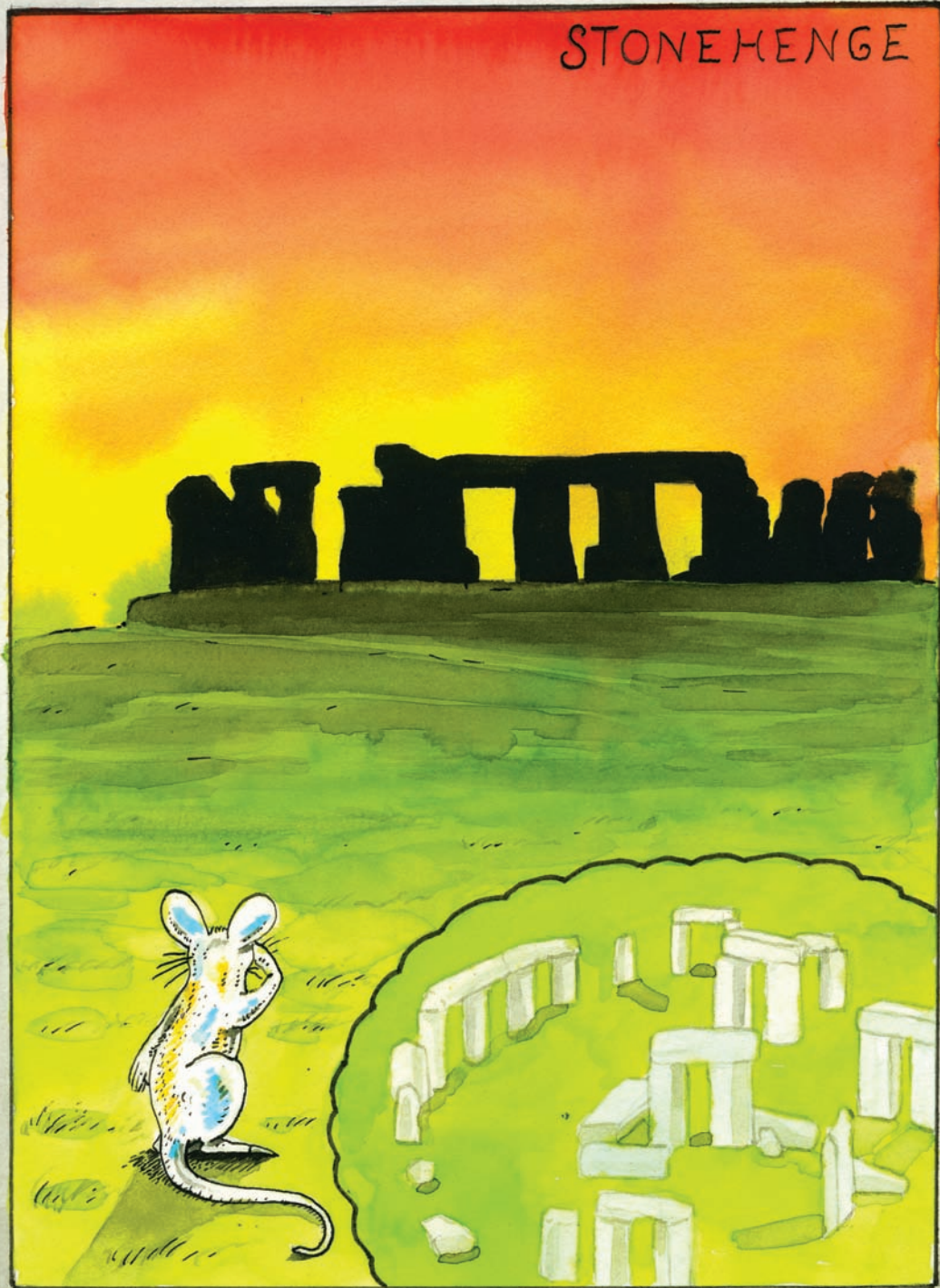
Přesto se rozhodla, že to dobrodružství za to stojí a že je to lepší, než se válet doma v postýlce.

Hbitě tedy seskákala po skalnatých útesech až na břeh moře. Když stanula na pobřeží, sledovala, kam až vlny dosahují a kdy se znovu vrací do moře. Postavila se, kam až dosahoval příboj, a v poslední chvíli, kdy ji měla vlna zasáhnout, uskočila. Vždy se přiblížit a včas uskočit. A znova a znova. Bavilo ji to. Hravě si pískala a vysmívala se každé přichozí vlnce, že je příliš pomalá.

Nečekaně však přišla větší vlna a myška nestačila včas uskočit. Studená voda ji zmáčela od hlavy až k patě a navíc se jí trocha mořské vody dostala do čumáčku. Začala kýchat a prskat. Poznala, že voda je neuvěřitelně slaná. Cítila ji i v krku a odporem se jí protáhl obličej.

STONEHENGE

Po chvíli se přestala dávat a vyklepala si z oušek kapky vody. Pokud má v téhle vodě plavat, musí si dát velký pozor, aby se nenapila. Mořská voda chutnala odporně, ale touha po objevování byla silnější.

Voda byla dost studená, ale to Elišce nevadilo.

Když se celá ponořila, začala plavat na otevřené moře. Kdykoliv hrozilo, že jí pronikne voda do čumáčku, zacpala si ho. Klouzala na mořských vlnách podobně jako rackové, kteří na nich pluli. Na rozdíl od nich však myška Eliška plavala pryč od břehu, vstříc novým objevům.

Po mnoha hodinách plavání kolem ní nebylo nic než rozbouřené moře, a navíc začalo prudce pršet a hřmět. To myšce chvílemi tak rvalo uši, že se chtěla otočit a vrátit se.

Náhle však sjel z oblohy blesk a Elišce se zdálo, že se v dálce cosi rýsuje. Možná ostrov? Překonalala se a zamířila tím směrem.

A skutečně!

Doplavala na písčité pobřeží jakési neznámé země. „Je to ostrov, či pevnina?“ pomyslela si. Nejlépe bude, když se vydá do vnitrozemí a najde nějaký vysoký kopec či horu a rozhlédne se. Pak bude mít jasno a třeba objeví místo, kde by mohla bydlet. A pokud se jí to podaří a pozve myši rodinku na návštěvu, musí všechny důrazně upozornit, aby si cestou přes moře zacpali čumáčky.

Netušila, že se ocitla na ostrově, který je dnes znám jako Velká Británie nebo také Anglie a je oddělen průlivem od Evropy.

Myška se vydala na cestu vzrostlou travou, která se táhla všude kolem, a musela občas vyskočit, aby viděla, co se nachází před ní. Ale brzy se dostala do míst, kde již tráva nebyla tak vysoká.

Stále však nenacházela nic, co by jí posloužilo jako rozhledna. Před ní se rýsovaly jen mírné kopečky a stromů tu mnoho nebylo. Z těch by těžko dokázala mít takový výhled.

Něco jí však přišlo zvláštní. Často při cestě narážela na podivné kruhy z kamenů. Tyčily se v krajině, zapuštěné do země. Všechny byly z neopracovaných kamenů a jejich velikost se lišila. „Jistě to nezpůsobila sama příroda,“ pomyslela si Eliška. „Vypadá to, že je sem někdo záměrně umístil.“

Když našla asi pátý kruh, nenapadlo ji nic lepšího, než vylézt na kámen a skákat z jednoho na druhý, hezky pěkně dokola. Byla zdatný skokan a vždy na kámen před sebou doskočila. Brzy ji však tato zábava omrzela a uvědomila si, že tu nehledá zábavu, ale obydlí. Navíc by se jí od ustavičného skákání dokola zatočila hlava.

Pokračovala raději v cestě. Náhle zbystřila zrak. Před ní se v dálce tyčila velká stavba!

To bude jistě nějaký příbytek, kde bych se mohla usadit, zaradovala se Eliška. Rozběhla se k oné stavbě. Poznala, že je taky kamenná, ale když přišla blíž, byla zklamaná.

Zdálky to vypadalo jako dům se střechou, v podobně kamenného kvádrů. Při bližším pohledu to byl znovu kamenný kruh. Tento byl však největší, jaký zatím viděla. Kamenné

kvádry nesly jeden další na svých vrcholech. Vypadalo to jako obrovská kamenná lavice. Z těchto částí sestával kruh vnější i vnitřní. Pro malou myšku to byla obrovská stavba. Stavitelé se museli pěkně nadřít, aby něco takového postavili.

Myška Eliška trucovala. Zase další kruh!

Tak se těšila, že by tohle mohl být její dům. Ale jak by mohl? Nikde žádná stěna ani střecha! Všude by na ni foukalo, a navíc se znovu dalo do deště.

Ne ne, tohle jistě nebude obydlí pro ni. Počká zde, než dešť přestane, ať nemá znovu promáčený kožíšek, a pak se vydá přes moře zpět.

Opřela se o jeden z kamenných podstavců a zavřela oči. „Proč tu tyhle kruhy vlastně jsou?“ přemýšlela. „Úkryt před deštěm zrovna nenabízí a pro zábavu by někdo těžko postavil kruh, jako je tento, z tak těžkých kamenů.“

Než upadla do hlubokého spánku, naslouchala, jak kapky deště hlasitě dopadají na neznámou stavbu.

Probudilo ji vycházející slunce. Již nepršelo. Promnula si oči a teprve pak se mohla kochat krásným výjevem před sebou.

Bylo vidět červánky a paprsek slunce se tříštil o kamenný útvar, který byl součástí kruhu a připomínal oltář. Vypadalo to, jako by kámen byl schválně umístěn právě na onom místě a byl osvětlen prvním paprskem letního slunce. Celé místo vyvolávalo pocit klidu a míru. Jak slunce stoupalo výš k obloze, stíny kamenných útvarů se prodlužovaly a nastával nový den. Bylo to tak krásné.

I když zde nenašla vhodné obydlí, přece jen stálo za to navštívit toto tajemné místo a prožít tak harmonický okamžik. Není jisté, zda něco podobného ještě kdy uvidí.

Místo, které myška objevila, dnes nazýváme Stonehenge.

Název by se dal přeložit jako „Zavěšený kámen“. Ale jeho účel je dodnes zahalen tajemstvím. Stejně tak jsou tajemné i další kamenné kruhy rozesté po celém území Anglie.

Stonehenge možná sloužilo jako gigantický astronomický kalendář. Možná bylo pohřebištěm pro tehdejší lidi. Anebo je dílem tajemné civilizace, o které nic nevíme.

Teorii je hodně, ale dosud žádná nebyla prokázána.

To však myšku Elišku v tu chvíli netrápilo. Byla rozhodnutá vydat se někam, kde je moře klidnější, kde tolik neprší a více svítí slunce.

Z ostrova, který navštívila, jí však zůstane navždy vzpomínka na vycházející slunce, které tu bylo dávno předtím, než se na Zemi objevil život.

Kapitola 3

Zlatá socha

Slunce stálo vysoko na obloze, když se myška Eliška rozhlížela z hornatého pahorku. Cesta na jih jí trvala dlouho. Znamenalo to obcházet skalnaté rokliny a skákat přes obrovské balvany. Ale její touha jít za sluncem do teplejších krajin byla neoblomná.

Nakonec se ocitla až na jihu poloostrova, který dnes nazýváme Attika, a před ní se rýsovalo město. Místní obyvatelé jej nazývali Athény.

Myška Eliška se vydala na průzkum tohoto města. Panoval zde čilý ruch a lidé nosili dlouhé bílé šaty sepnuté zlatou sponou na rameni. Hodně mezi sebou diskutovali nebo se dohadovali a myška byla často svědkem okamžiku, kdy si dva lidé mezi sebou měnili různé předměty či si předávali malé kousky kovu.

Nikdo si nevšímal malé myšky, která jim procházela pod nohama a zvědavě všechno zkoumala. Krása tohoto místa ji uchvátila. Všude tolik vůně a květin. Ve městě viděla mnoho kamenných postav, stály na podstavcích a měly podoby mužů i žen. Byly to sochy a měly různé výrazy i gesta.

Myška Eliška si najednou všimla čehosi bílého na zemi. Když přišla blíž, poznala, že je to kousek látky. Zřejmě kapesník. Nebo se někomu odpáral kus oděvu. Myška Eliška dostala nápad! Obtočila si tento kus hadříku kolem těla po vzoru místních obyvatel. Padl jí jako ulitý. Dokonce se snažila napodobit vznešenou chůzi. Důstojně a pyšně se procházela po tržišti.

Náhle však přestala. Spatřila před sebou na zemi pootevřený pytel. A co v něm neviděla! Obilí!

Tomu se nedalo odolat. Její chuť jí přemohly, musela do pytle vlézt. Začala chroustat zrnko po zrnku. Tak jí obilí chutnalo, že přestala být ostražitá. To byla ovšem chyba!

Nečekaně se objevil majitel pytle. A než stačila myška cokoli udělat, svázal pytel uzlem, přehodil si ho přes rameno a kráčel pryč. Myška byla v pasti!

Všechno zrní se kolem ní otřesy přelávalo ze strany na stranu a hrozilo, že se pod ním udusí. To, co pro ni dříve byla lahůdkou, stalo se teď smrtelně nebezpečným!

V panice začala prokousávat do pytle díru, kterou by se mohla protáhnout ven. Pytel byl však dobře spletený. Byla to taková dřina, až se Eliška zpotila.

PARTHENON

ATHENA

Naštěstí se jí nakonec podařilo v pytli prohryzat dostatečně velký otvor a vypadla na prašnou ušlapanou stezku. Než vstala ze země, potřebovala se pořádně nadechnout. Pak se zvedla z prachu a otřela si pot z čela. Před sebou viděla muže s pytlem hozeným přes rameno, jak kráčí pryč. Ani si chudák nevšiml, že se mu z pytle sype zrní. Jenže co měla Eliška dělat jiného? Snad to pro něj nebude velká ztráta.

Ale kam se teď vydá?

Rozhlédla se po okolí a v dálce, na jakémsi pahorku, spatřila podivnou stavbu. Tyčila se nad městem a působila velmi důstojně. Takový dům by si Eliška dala líbit! Představovala si, že by v něm mohla kralovat jako myši princezna a mít přitom výhled na celé město svých poddaných.

Rozhodla se stavbu zblízka prozkoumat. Po předešlé zkušenosti se však cestě městem raději vyhnula. Odhodila svůj bílý šat, který se jí zprotivil. Beztak jí překážel v cestě.

Skákala z kamene na kámen, prolézala mezi nimi a moc se jí líbil šum listů olivovníků, rostoucích na svazích. Foukal do nich přímořský vítr.

Konečně stanula před dominantní stavbou. Budova byla kolem dokola obehnána kamenným sloupovím. Sloupy byly určitě opracované zručným kameníkem. Podpíraly střechu, a na jejím štítu spatřila Eliška prapodivné výjevy.

V kamenném vlysu byly vytesány zvláštní bytosti. Polovinu těla měly lidskou, ale zbytek připomínal koně. Tito tvorové zvedali kopyta do výše a vypadalo to, že zápasí s obyčejnými lidmi. Jako by se obě strany rozhodly vést válku.

Elišce se tyto vytesané výjevy nelíbily. Jednak byla proti všemu násilí, bylo jí cizí. A co teprve ty strašidelné postavy! Napůl člověk, napůl kůň? Co když se tu skutečně vyskytují?

Proč by zde jinak byly zobrazeny? A pokud jsou tak divocí, nechtěla by je potkat.

Nicméně překonala svůj strach a pokračovala dál v průzkumu stavby. Když obešla celou budovu kolem dokola, napočítala neuvěřitelných čtyřicet šest sloupů. Nakonec se odvážila vstoupit dovnitř samotné budovy.

Co spatřila, jí vyrazilo dech!

Před ní stála obrovská socha ženy. Byla největší, jakou dosud spatřila. Ale co víc! Byla celá pokryta zlatem!

Měla nařasený zlatý oděv. V jedné ruce svírala kovový předmět připomínající talíř a ve druhé ruce držela jakousi postavičku, která jí nabízela věneček. Na hlavě měla krásnou pokrývku, připomínající korunu.

Taková by myšce Elišce jistě také slušela.

Žena měla krásné rysy v obličeji a hleděla kamsi do dálky. Její výraz byl laskavý, ale zároveň i přísný. Výška sochy mohla být kolem 10 metrů, ale to myška nevěděla s určitostí.

Netušila, že socha, před kterou v úžasu stojí, je zpodobněním řecké bohyně Athény. Byla to moudrá bohyně. Ochraňovala spravedlnost, právo, ale v případě potřeby také dokázala vítězit ve válkách. Sochaři ji často zobrazovali se štítem a s bohyní vítězství Niké, kterou držela v dlani.

Obyvatelé města Athény uctívali a na její počest zbudovali tento chrám, zvaný Parthenon. Kopec, na kterém chrám stojí, lidé pojmenovali Akropole. Jméno samotného města bylo zasvěceno právě této bohyni.

Athény jsou dnes hlavním městem Řecka. Řecký národ se proslavil tím, že poprvé zavedl systém vládnutí zvaný demokracie. Tedy systém založený na rovnosti, právu a spravedlnosti. Nebyl to princip demokratické vlády, jaký známe dnes, ale v tomto místě poprvé zapustil kořeny.

Eliška celé hodiny hleděla na tuto krásnou ženu a přemýšlela, zda by jí nevadilo, že by v tomto místě pobývala. Je přeci malinká a jistě by se vzájemně nerušily.

Venku už se smrákalo a myška Eliška vyšla před chrám, aby se podívala na hvězdy. Vždy se na ně ráda dívala. Kochala se jimi a občas spatřila, jak z nebe padá hvězdička. Krásně zářila. „Kam asi dopadne?“ přemýšlela. „Je trochu jako já. Taky neví, kam přesně při své pouti dopadne. Nebo to hvězdička ví?“ Netušila.

Začal však foukat studený větřík, a chtěla se tedy vrátit dovnitř. Ale zavadila pohledem o výjevy na střeše chrámu, které v ní probouzely strach. Zdálo se jí, že s přibývajícím tmou se tito tvorové, zvaní kentauři, pohybují a škrtní své lidské protivníky. Některé z postav se k ní obracely s výhružným pohledem. Byla to jen iluze, nebo skutečnost?

Elišku to však tak vyděsilo, že začala utíkat pryč, až se jí za ocáskem prášilo. Zastavila se až dole pod kopcem a zhluboka oddychovala. Tady určitě bydlet nechce. To by se musela každý večer dívat na tyto bytosti, jak bojují a zabíjejí. S nimi tu bydlet rozhodně nebude.

Škoda jen, že jí zlatá paní nedala nějaké znamení, že by tu mohla zůstat. Za celou dobu, co byla Eliška uvnitř, žena nehnula ani brvou.

Ale není všem dnům konec a nikdo rychle ke štěstí zadarmo nepřišel. To si vzpomněla myška na slova své maminky, která jí říkávala, když byla ještě malé myšátko.

Byla již hluboká tma a nemělo smysl se kamkoliv pouštět. Jistě by někde spadla a ublížila si.

Našla si proto bezpečnou skulinu mezi kameny. Rozvažovala, kam se vydá dále. Cesta na sever ji nelákala. Vždyť odtamtud přišla. Raději chtěla sluníčko a třeba ještě teplejší, než je zde. Na jihu by mohla takové slunce najít.

S těmi myšlenkami se pohodlně stočila do klubíčka a usnula blaženým spánkem.

Na nočním nebi proletěla padající hvězda. A zářila ještě víc než ta, kterou myška spatřila prvně. Pak zmizela někde daleko za obzorem. Přinese Elišce štěstí?

Podivné trojúhelníky

Najít teplé slunce se myšce Elišce opravdu podařilo. Hrálo ji už při plavání v teplém Středozemním moři. Toto moře bylo klidné a jen se mírně pohupovalo.

Myška mířila na jih od Řecka vstříc další neznámé zemi. Konečně se ocitla na pobřeží suché, vyprahlé hornaté pevniny. Oklepala ze sebe kapky mořské vody, ale bylo to celkem zbytečné, protože horké sluneční paprsky ji prakticky hned usušily.

Rozhlédla se po okolí. Nebyly zde žádné stromy. Všude jen písek, sucho a horko.

Vydala se tedy na průzkum. Ani si nepotřebovala odpočinout, jak se těšila na nové objevy. Z vysoké hory, na kterou vystoupala, zahlédla ústí jakési řeky, která se táhla nekonečně daleko k jihu. Vydala se tedy k ní a brzy se ocitla na jejím břehu. Všude zde rostly vysoké stvoly rákosu. Některé byly dokonce vysoké jako člověk. Myška netušila, že lidé tyto stvoly používají jako psací materiál k zaznamenání svých myšlenek.

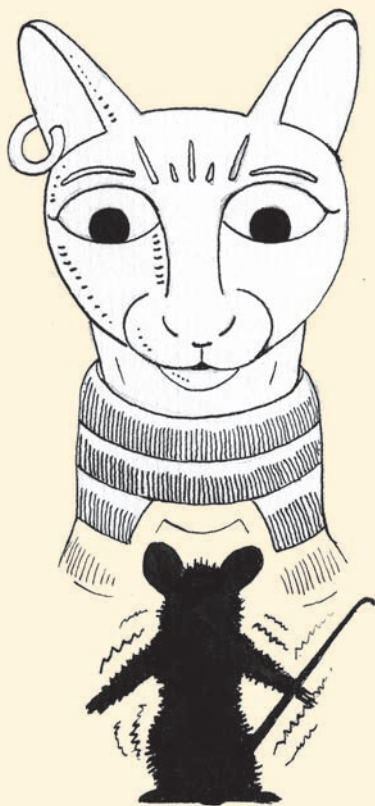
Pokračovala v cestě směrem k jihu a doufala, že brzy narazí na nějaké známky lidského osídlení. Nevěděla, že řeka, podél které kráčí, je jedna ze dvou nejdelších řek na světě. Dnes ji známe pod názvem Nil.

Konečně po několika dnech cesty spatřila Eliška při řece místní obyvatele. Byli to rybáři. Seděli a trpělivě čekali, zda se ryba chytne na návnadu. Při bližším pohledu si myška prohlédla muže důkladněji. Měli kůži opálenou až skoro dohněda, to jistě od prudkého sluníčka.

„Co kdybych taky od toho prudkého slunce začala hnědnout?“ polekala se Eliška. Barva jejího kožíšku se jí vždycky líbila a rozhodně by ji nechtěla měnit. Začala pochybovat, zda byl dobrý nápad jít za žhavým sluncem. Ale přece se jen tak neotočí a nevrátí!

Někde přece řeka musí končit, a pokud na jejím konci nic nenajde, vydá se jiným směrem.

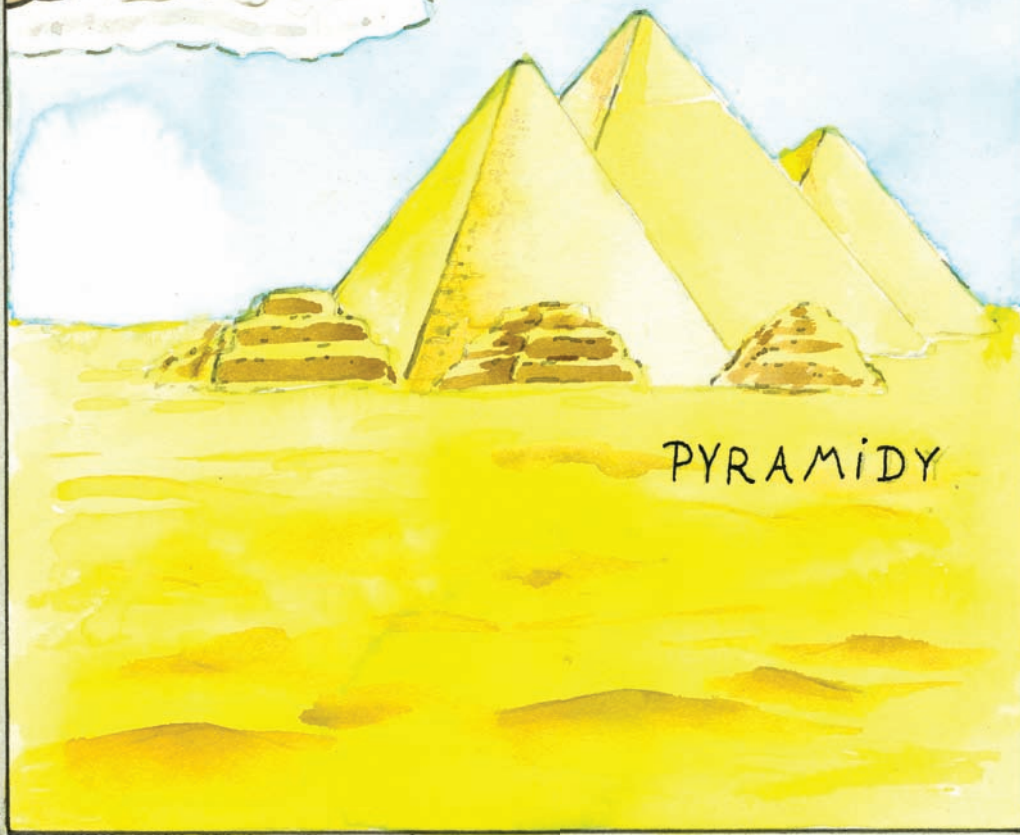
Putovala tedy dál, až nakonec našla něco, co jí dost překvapilo. Na opačném břehu řeky se tyčily do výše obrovské stavby. Měly okrovou barvu a připomínaly velikánské trojúhelníky.

SKARABEUS

PYRAMIDY

Zvědavost Elišce nedala. Skočila do chladné řeky a bez obtíží přeplavala na druhý břeh.

Čím víc se blížila ke stavbám, tím zřetelněji si uvědomovala jejich nezměrnou velikost. Stavitelé museli mít neuvěřitelnou trpělivost, když postavili taková díla.

První tři objekty, které Eliška spatřila zblízka, však neměly tvar trojúhelníku. Předtím je nebylo z dálky vidět a byly skryty pod těmi vyššími. Byly stupňovité ve třech patrech a Elišce připadaly jaksi neforemné. Jako kdyby si stavitelé chtěli vyzkoušet, zda budou jejich stavby stát, než se pustí do náročnějších.

Nad stupňovitými stavbami se pak tyčily ony trojúhelníkovité, které již z dálky Elišku tak ohromily. Na první pohled se zdály zcela rovné a hladké. Zblízka se však ukázalo, že se na ně dá bez potíží vyšplhat, jako po schodech. V jejich případě byla už znát jistá ruka, když je stavěla.

Myška zatoužila podívat se až nahoru. Začala stoupat vzhůru. Na vrcholku stavby se postavila na jednu nohu jako baletka, ale protože zde dost foukalo, raději přestala, aby nespadla z ohromné výšky dolů.

„Nu, stavby jsou to pěkné,“ zauvažovala. Ale nikde si nevšimla žádného vchodu. Copak tyto budovy nemají žádný vstup?

Měla by se podívat po nějaké cestě dovnitř, pokud tedy existuje. A skutečně!

Po pečlivém průzkumu objevila menší otvor vedoucí dovnitř. Šup tam! Po chvilce byla chudinka myška tolik obalená pavučinami, že se musela každou chvíli zastavit a očistit. Aspoň že pavouci před ní zděšeně prchali pryč. Netušila, jak dlouhou šachtou prochází, ale zdálo se jí, že sestupuje stále níž a níž.

Náhle jí však na hladkém kameni uklouzla nožka a jako na skluzavce sjela po zádech dolů jakousi šachtou. Před ní se rýsoval osvětlený otvor, který se rychle přibližoval. Myška vypadla z šachty do místnosti ozářené pochodněmi. Naštěstí si neublížila. Spadla na hromadu pestrobarevných látek. Ocitla se ve čtvercové místnosti plné nádob a truhel. Stěny byly pomalovány různými výjevy a popsány neznámými znaky. Zobrazení ptáků, ryb či hadů, ze kterých Elišce přeběhl mráz po zádech.

Ve vzduchu se vznášela příjemná vůně.

Před sebou však objevila cosi, co nikdy předtím neviděla. Vypadalo to jako truhla či skříň ve tvaru lidského těla. A opravdu! Když přišla blíž, zíral na ni pestře pomalovaný obličej zdobený plátky zlata. Černé oči muže se upíraly na myšku, ale nezdálo se, že by se zlobil. Měl hladce upravený vous a na temeni hlavy pokrývku se symbolem hada. Muž neměl ruce ani nohy. Jako by byla celá postava zabalená a byl vidět jen obličej. Na skříni viděla obrázky a znaky, avšak jedině, co rozpoznala, byl symbol brouka. Ale co znamená, to nevěděla.

Náhle se jí zdálo, že slyší kroky. Neustále se přibližovaly. Rychle! Musí se někam schovat. Chvatně se rozhlédla po dobrém úkrytu. Tu se ale skutečně vyděsila!

Před ní se ve světle ohně objevil kočičí obličej. Veliké oči shlížely na Elišku. Myši se koček vždycky bály. Neváhala proto ani chvilku a dala se na útěk – strach jí dodal neuvěřitelnou hbitost i rychlost. Vyskočila na zdobenou nádobu a odrazila se od ní k otvoru ve stěně. Zachytila se na jeho okraji.

Škrábala dráčky o stěnu, která se drolila, ale podařilo se jí dostat do tunelu. Pak utíkala dlouhou chodbou, dokud se neocitla na vzduchu. Jen tak tak popadala dech. Rozkašlala se z toho, jak se nadýchala prachu uvnitř. Obalenou pavučinami by v ní nikdo nepoznal malou vyděšenou myšku. Jí na tom však nezáleželo. Hlavně, že byla pryč od té hrozné kočky! Kdyby nebyla chodba, kterou utíkala, tak úzká, jistě by ji kočka snadno dostihla.

Tak zde určitě také bydlet nebude! Takovému nebezpečí by čelit nemohla. Tomu nehybnému muži by asi myška nevadila, ale kočka by si s ní hrála... no zkrátka... jako kočka s myší.

Chudák Eliška, ve strachu si neuvědomila, že ta kočka vůbec nebyla živá. Byla dřevěná, stejně jako onen muž zdobený zlatem.

Netušila, že navštívila pohřební hrobku faraona – vládce této země.

Obyvatelé této země věřili, že když člověk zemře, jeho duše setrvává v tomto světě. A má dokonce stejné potřeby jako za života.

Proto do těchto hrobek umísťovali různé předměty denní potřeby. Například nádoby s vodou, zbraně, šperky, či dokonce vonné parfémy. Ale i samotné tělo zemřelého muselo být zachováno, aby ho duše mohla neustále obývat. Proto bylo tělo zabaleno neboli mumifikováno a umístěno ve schránce zvané sarkofág. Zde mohl být faraon provždy uchován a žít věčným životem a svým malovaným obličejem pozorovat příchod. To byla ona skříň, která Elišku zmátla.

Symbol namalovaného brouka, který myška spatřila na sarkofágu, byl symbolem nesmrtelnosti. Tento brouk se jmenuje Skarabeus. Dnes je můžeme vidět v muzeích, vyřezané ze dřeva či jako šperky z drahých kamenů.

Socha kočky, kterou Eliška v hrobce spatřila a tolik ji vystrašila, byla vyobrazením bohyně Bastet. Pro obyvatele této země byla kočka mazlíčkem, ale i posvátným zvířetem. Matkou všech koček byla prý právě tato bohyně. Hodná, laskavá a ochránkyně samotných faraonů. Proto byly kočky po smrti také mumifikovány a umístěny do hrobek k samotným vládcům.

Stavby, ve kterých jsou tito vladaři pochováni, jsou dnes známé jako pyramidy.

Důvod, proč byly tak vysoké, spočíval v tom, že obyvatelé své panovníky uctívali jako bohy. Výškou staveb chtěli zdůraznit panovnickou velikost i nesmrtelnost. Možná, že jejich trojúhelníkovitý tvar měl připomínat paprsek slunce. To je dnes záhadou.

Myška Eliška se nacházela pod nejvyšší pyramidou, známou jako Cheopsova, podle faraona, který je v ní pohřben.

Sedla si na zem a složila ruce pod bradu. Byla již klidnější, ale zlobila se na sebe, že tuto zemi vůbec navštívila. Je to už podruhé, co se vydala na jih, a pokaždé ji něco vyděsilo! Rozhodla se tedy, že se vrátí na sever k moři a zkusí štěstí jiným směrem. Třeba tam na ni někde čeká domov, jaký hledá. A hlavně – bez koček!

A tak Eliška opustila tuto zemi, zvanou Egypt, a na rozloučenou věnovala poslední pohled pyramidám. Ty dnes patří k sedmi největším divům světa, které bylo lidstvo schopné postavit.

Barevná místnost

Myška Eliška stála znovu na pobřeží Středozemního moře. Mírný vítr jí příjemně čechrал kožíšek a zhluboka dýchala svěží mořský vzduch. Byl to rozdíl proti prašné poušti, kde byl vzduch horký a těžký.

Přemýšlela, kam se vydá nyní. Západ, nebo východ? Neuměla si vybrat. Pak si ale v písku všimla malé mušle se špičatým hrotem a dostala nápad! Vyhodí ji do vzduchu, a kam špička po dopadu ukáže, tam půjde.

Kromě směru na jih. Tam už rozhodně jít nechce!

Vzala mušli do tlapek, očistila ji od písku a pak ji vyhodila vysoko do vzduchu. Ta pak prudce zapadla zpět do písku.

Tak a bylo rozhodnuto! Mušle ukazovala na severovýchod.

Eliška se tedy vydala tím směrem, přes teplé klidné moře. Ale to brzy ukáže i svou odvrácenou tvář. Po několika dnech příjemné plavby se strhla prudká vichřice a vysoké vlny Eliškou zmítaly jako zběsilé. Nemohla nijak udržet původní směr a moře ji hnalo stále více k severu. Měla co dělat, aby se udržela nad hladinou.

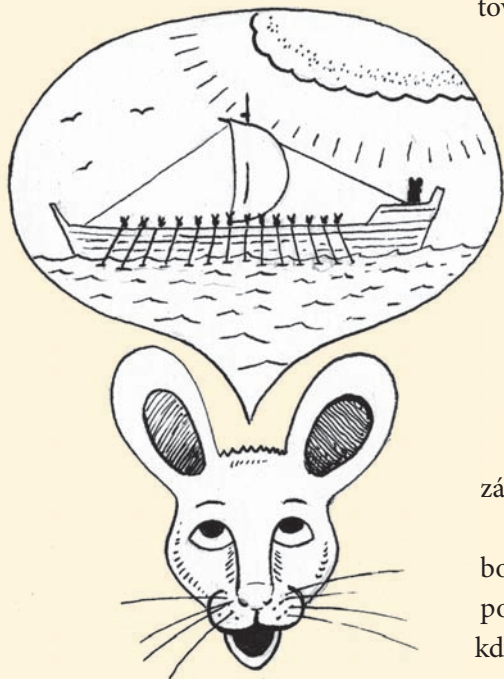
Nakonec ji divoké vlny vehnaly do jakési úžiny a vyvrhly na břeh. Když se vzpamatovala, moře stále ještě bouřilo. Ze svého místa

mohla dohlédnout na druhý konec úžiny, rýsující se v dálce proti obloze, z níž sjížděl jeden blesk za druhým.

Ještě když plavala v moři, všimla si několika lodí, které zápasily ve vlnách. Vítr jedné z nich dokonce zlomil stěžeň. Eliška tušila, že na těchto plavidlech budou lidé. Ráda by jim pomohla, ale co by zmožla jedna malá myška v tak hrozném počasí?

Mohla jim jen v duchu popřát štěstí na záchranu.

Lodě se jí pak ztratily z očí a zmizely za hradbou vln. Poznala, že každé moře se čas od času potřebuje vybouřit. Podobně jako ona sama, když měla mizernou náladu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.